

▮ Nyirán Ferenc

válladra terítettem

válladra teríttem a zakómat
így is fáztál csak a szemedből
sütött rám valami forróság
oly régen éreztem már ilyet
körülfont boldogságod hidegtől
kéklő kezed mégsem tudott
felengedni az enyémben rideg
voltam nagyon pedig reszkettél
tűnődtem most dideregsz vagy
az öröm ráz mint régen amikor
orgazmus után ugyanígy láttalak
remegni — csak néztél egyre
étcsokoládé szemekkel és én
mindjobban szégyellni kezdtem magam
mert nem érdekelysz már mert
egy másik miatt
szenvedek régen

egy vén szatírra

eszed a gyümölcsöm mosatlan kézzel
napra nap elhanyagolod magad
miközben folyton hátrafelé nézel
múltad foglyaként nem lehetsz szabad

nézed a tükörben borostás arcod
kérdeszek valamit de nem felelsz
két kézzel markolod fonnyadó makkod
felkelni sincs kedved csak elheversz

elnézlek egyre te szánalmas féreg
dagonyázol itt a testem nem kéred
odébb vihetnéd már a seggedet

te valamikor volt izgalmas csődör
te vénülő fasz mondd mit látsz a csődtől —
eredj s ne felejtsd itt a késedet

egy faun éjszakája

a mellbimbómat harapdálta kéjjel
majd egyre lejjebb csúsztott testemen
mint izzó vas ha kenetetik mézzel
csak sisteregtem gyűrött fekhelyen

nem mozdulhattam lefogta a lábam
a karjaimra ráterpeszkedett
és szuszogott és morgott ahogy vártam
éreztem ez ma engem nem ereszt

hogy végem lesz sejtettem jóelőre
a csillagjegyek jóstolták korán
hogy mégis miért voltam ilyen dőre
miért mentem most lépre ostobán

ezen nekem már késő elmerengni
hogy rászédett ez oly nyilvánvaló
ármánnyal magam hagytam megvezetni
s ő jött egyre mint trójai faló

már bévül van már felfalja a lelkem
utolsókat ráng már a testem is
hálásan néz rám ahogy holtan fekszem
felissza nedvem végső cseppekig

▮ *Fecske Csaba*

Kaland

ez nem az én nyaram volt
 melynek barnája még a bőrömön
 hullámok szakadatlan csapkodása
 fülemben azóta is milyen lehet
 a magára hagyott tenger —
 a kihívóan szikrázó napsütésben egy félisten
 magával rántotta tekinteted belesajdult
 a tested a tiltakozásba a mediterrán idill
 mélyén megannyi kis dráma fészkelődött
 ami volt akaratod ellenére van minden idő
 jelenidő reméltem bűnhődni fogsz
 szenvedésed élvezője kívántam lenni
 ám annak ereje legyűrt méltatlannak
 bizonyultam hűtlenségedhez

Míg el nem tűnt

azt mondta halkán de lehet hogy
 semmit se mondott csak én
 gondoltam azt amit talán mondania
 kellett volna legalábbis jó lett volna
 ha mondja s én abban a hiszemben
 hogy mégis mondta csak álltam
 szétmaszatolódott mosollyal arcomon
 lemondva arról a szálkás szomorúságról
 amit akkor éreznem kellett volna

tekintetében már este volt
 fáradt csillagok zörögtek
 hajával integetett míg a lassan
 araszoló sötétben el nem tűnt

